

"Milé děti tapůří," řekla paní učitelka s hezkým úsměvem tapůrkům sobě svěřenům. "Začala škola a vy už se jistě celou netrpělivě tetelíte na dnešní uvítací diktátek."

Prekvapená mláďata ani nestačila kůchnout a rovnou psala: "Süré děti dostávají trochu stravy a přůbytek." Žák Zhüralü zahůkal. "Osycháme s vůrou! Klopůtáme bez naděje." Jen začátek.

Děti skůtalü zajímavü pohled. Až zoufale smutnü. Kěž jim někdo poradí, jak napsat: "Krávü užvükávaly řapük." Kdepak, dosyčet přůpadnü zvůdavü dotaz na pomoc už asi nestihnou.

"Mlün, kterü stojí uprostřed polí," pokračuje neúprosně učitelka. "Píšu správně "obyvatel"?" ptá se Lojzík sám sebe. Váhání roste. Nikdo už ani neví, jak napsat své jméno.

Třídou se nese zoufalü šepot - jak psát "mlüt obilí" nebo "hüenám se zlověstně zablůskly zuby?" Odněkud se line popotahování. "Nesůčkuj, kotě," utěšuje plačící Leontůnku laskavý souseď.

Učitelka nemá slitování, škodolibě diktuje dál: "Kolibřící a zůvající sovy se nepřestávají ozůvat." Nervozita se třepetavě vznáší nad třídou jako právě zmíněný kolibřík. Deprese žáků roste.

Obracejí se už dokonce i k tapířimu božstvu. Právě včas. Pokračování totiž zní: "Půsk se mu nárazem zarazil do půsku." Süli splün, sžíravü düm zastírá rozum.

"Opůlováním kvůtí musü včely pükat za svůj hřích." Odmlka vyplněná šepotem. "Ticho tam, psát: Obůčejné tapůří děti působí rozčepýřeně." Zarazila se, co znamená slovo "automýto", netuší.

Pauza netrvá dlouho, brzůčko našla lepší pŕůklad. "Krávü se řadí mezi chovný dobytek, zároveň tam patří i exbük, či, chce-te-li, vůl. Vlné vily zavůle vily věnce."

"A to je vše, milánkové, ovšem jen pro dnešek. Nemyslete si, že pravopisu uniknete. Já vás naučím, ničemové. A teď alou na test z počtů, bobánci!"